KORKU

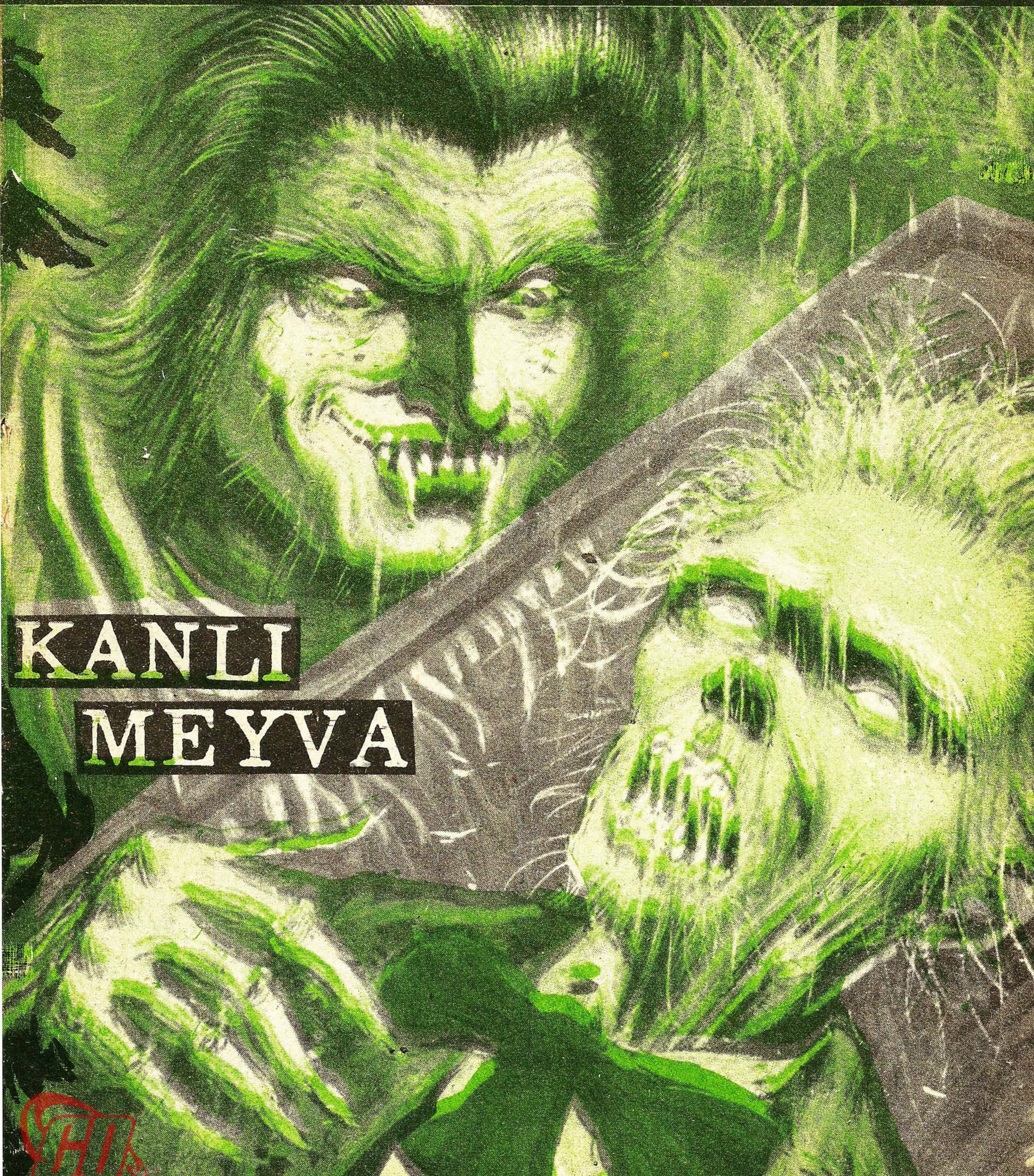

HA, HA, HA!.. İSKEMLENİZİ ALIP YAKLAŞIN!.. SİZE UZUN BİR DEHŞET HİKÂYEMİZ VAR BUGÜN... BU HİKÂYE KORKU VE KANLA YOĞRULMUŞTUR... SONUNDA O KADAR KORKACAKSINIZ Kİ, SİZE SUNACAĞIMIZ KANLI MEYVA!'YI YİYEMEYECEKSİNİZ...
KANLI MEYVE
GECENİN KURŞUNİ VE ISLAK SİSİNDE, UZUN VE SESSİZ BİR YAT, GÜNEY DENİZLERİNİN BU ÜCRA KÖRFEZİNE DEMİR ATMAKTADIR... BEŞ KİŞİLİK MÜRETTEBAT, YELKENLERİ TOPLUYOR. SONRA... ESRARLI BİR SESSİZLİK...
TESS OBERLIN, NEDENİNİ BİLMEDİĞİ BİR ÜRPERME İÇİNDE, YAKASINI GEVŞETİR... ÇOK HAFİF BİR MELTEM SAÇLARINI OKŞAR...HAVA AĞIR, ÇOK AĞIRDIR...GENÇ JEOLOG JIM REMINGTON, ALNINDAKİ SOĞUK TERLERİ SİLERKEN ARKEOLOG JORJ OLDEN SİNİRLİ HAREKETLERLE SİGARASINI YAKAR...
NE TUHAF? BEN GÜNEY DENİZİ ADALARINI BAŞKA TÜRLÜ ZANNEDERDİM...
SANA ŞAŞIYORUM TESS... BİR BİOLOJİST OLARAK HERŞEYİ OLDUĞU GİBİ GÖRMEĞE ALIŞMALISIN!..
KIZ HAKLI AMA!. BURASI NE GARİP KOY! GÜNEŞ IŞIĞINDA, BELKİ DE DAHA İYİ GÖRÜNEBİLİR... TEZ YAZMAK İÇİN BUNDAN GARİP YER OLMAZ YANİ... NEYSE!
JERI BRIGHTBILL HEPSİNİ ÖZETLER...
BURAYI BEĞENMİYORUM İŞTE..BEĞENMİYORUM. BUNUN ARADIĞIMIZ ADA OLDUĞUNDAN EMİN MİSİNİZ PROFESÖR?

KAPTAN, PROFESÖR TOMAS BREEN, YORGUN DÜMENE SARILMIŞ, AĞAÇLARLA DOLU KARANLIK SAHİLİ SEYREDİYOR. KARA İLE DENİZİN ARASINDA İNCE BİR SAHİL...
KONUŞMALARINIZ İÇ SIKICI, ÇÜNKÜ YORGUNSUNUZ! HEPİMİZ YORGUNUZ! ŞU TATSIZ HAVA HER ŞEYİ MAHVEDECEK NİTELİKTE... JORJ'UN FİKRİNE KATILIYORUM... YARIN GÜNEŞ DOĞUNCA BELKİ DAHA İYİ GÖRÜNÜR ADA BİZE?!.
KAYIKLAR SON MALZEME SANDIKLARINI KARAYA ÇIKARDIKLARI ZAMAN GÜNEŞ EPEY YÜKSELMİŞTİ.. HAVADA YİNE O AĞIRLIK VARDI...
HERŞEY TAMAM!.. KAMPI KURMADAN EVVEL, GİDİP ETRAFA BİR GÖZ ATALIM. KARANLIK OLUNCA BUNU YAPAMAYIZ... HERKES AYRI YÖNLERE GİTSİN!.. BİR KAÇ SAAT SONRA BURADA BULUŞURUZ!!.
PROFESÖR BREEN'İN BAŞKANLIĞI ALTINDA, DÖRT ÖĞRENCİ, KENDİ KONULARINDAKİ DOKTORA TEZLERİNİ YAZMAK İÇİN BU ADAYA GELMİŞLERDİ... DÖRT GENÇ ADAYA DAĞILIRKEN PROFESÖR DE KAMPI HAZIRLIYORDU...
UZUN VE ISLAK GÜN BOYUNCA KAMP TAMAMLANDI... GEZİDEN DÖNENLER GÖRDÜKLERİNİ ANLATTILAR... AMA, O GARİP GERGİNLİK DEVAM EDİYORDU... GECE YİNE GELDİ. DİĞERLERİ UYURKEN, JERİ BRIGHTBILL, ATEŞİN KENARINDA NÖBET TUTUYOR VE NOT ALIYORKEN...
MERHABA PROFESÖR!. HALÂ ÇALIŞIYORSUNUZ HA?!.
EVET JERİ!.. ÇOK İŞİM VAR... KAHVE KALDI MI?!..
JERİ'NİN YEDİĞİ KIRMIZI MEYVEYİ GÖREN PROFESÖR'ÜN BİRDEN GÖZLERİ FIRLADI...
KAHVE Mİ?. TABİ PROFESÖR.. DAHA VAR!!
BOŞVER JERİ!.. O YEDİĞİN NE?!..
GENÇ ADAM, YEDİĞİ MEYVEYİ PROFESÖRE UZATTI... PROFESÖR MEYVEYİ ATEŞİN IŞIĞINDA İNCELEDİ... BİTKİ UZMANI OLDUĞU HALDE BU MEYVEYİ HİÇ GÖRMEMİŞTİ... ANCAK... AKLI BUNA TAKILIP KALMIŞTI... HATIRLAMAĞA ÇALIŞIYORDU...
BUNU, BUGÜNKÜ GEZİDE BULDUM... ÇOK LEZETLİ...
HATIRLADIM ŞİMDİ!!..
PROFESÖR MEYVELERİ ALARAK KAMPI ACELE TERKETTİ... ORMANA DALDI...
PROFESÖR.. NE OLDU.. NE VAR?!..

PROFESÖR ÇADIRINA KAPANDI VE Kİ-TAPLARINI DİKKATLE ARAŞTIRMAĞA KOYULDU... VE NİHAYET...
EVET...ON İKİ YIL EV-VEL YAZDIĞIM ŞU NOT-LARDA, ÖLMEKTE OLAN BİR ADALININ İFŞAATI VAR....
PROFESÖR HEYECANLA NOTLARINI OKUR-KEN, ZİHNİNDEN, ÜZERİNDE BULUNDUKLARI ADANIN YÜZYILLAR ÖNCEKİ YAŞANTISI BİR FİLİM GİBİ GEÇMEĞE BAŞLADI... O ZAMAN-LAR ADADA YAŞAYAN İNSANLAR MAĞARA-LARDA YAŞAYAN BÜYÜK BİR SÜRÜNGEN YA-RATIĞA CANLI İNSAN KURBAN EDERLERDİ...
...KURBAN EDİLECEK İNSANLARI, KABİLENİN SİHİRBAZLARI SEÇERLERDİ. ANCAK KABİLE İNSANLARI BU KORKUNÇ ÖLÜME UĞRAMAK-TANSA ÇOK KERRE ADADAN KAÇMAĞI TER-CİH EDERLERDİ... İŞTE O ZAMAN, SİHİRBAZ-LAR, MAĞARADAKİ YARATIĞA HAZİNELER ADAMAK ZORUNDA KALIRLARDI...
...KABİLENİN TARİH İÇİNDEKİ YAŞANTISI SIRA-SINDA BİR GÜN GELDİ Kİ, SİHİRBAZLAR İN-SANLARI TAMAMEN KONTROL ALTINA AL-MAK İÇİN YENİ BİR ŞEY KEŞFETTİLER VE İŞTE O GÜNDEN SONRA KABİLENİN İNSAN-LARI, AZALA AZALA YOK OLUP GİTTİLER... BU KEŞİF, YERLİLERİN KAN MEYVE DE-DİKLERİ BİR TÜR KIRMIZI FINDIKDI. VE İŞ-TE, RESİMDE GÖRÜLEN MEYVE İLE ELİNDE TUTTUĞU MEYVE AYNIYDI..
GREEN
DEEP BRIGHT RED
SHINY TEXTURE
PROFESÖR, ÇADIRIN DIŞINA ÇIKARAK JERRY'Yİ YANINA ÇAĞIRDI... BİR HARİTA ÜZERİNDE, JERRY, MEYVEYİ BULDUĞU YERİ GÖSTERDİ...
TAM ŞURADA... BİR MAĞARANIN AĞZINDA BULDUM. NİYE BU BÜYÜK İLGİNİZ?
MA-GARA MI?
BİR ŞEY YOK JERRY... BEN, ŞEY.. YANILMIŞIM... HADİ SEN GİT UYU, BEN NÖBET TUTAYIM.
JERRY ÇADIRDAN ÇIKTI... PROFESÖR, DAYANAMAYARAK ELİNDEKİ MEYVELER-DEN BİRİNİ ISIRDI...
ELİMDEKİ ŞU NOTLARIN HERHANGİ BİR GERÇEK DEĞERİ OLDUĞUNU SANMAZDIM. OYSA, ŞİMDİ BU MEYVE SAYESİNDE MEŞ-HUR OLACAĞIM... ANCAK ONU İLK BULAN KEŞKİ BEN OLSAYDIM. YARIN BU SERSEM JERRY HERKESE GERÇEĞİ SÖYLEYECEK VE BEN DE ONA HAK VERMEĞE MECBUR KALACAĞIM... JERRY'Yİ SUSTURMANIN ÇARESİ?.. ÖLSE...

GECENİN UZUN SAATLERİ GEÇTİ... SABAHA KARŞI, PROFESÖR YATAĞINDA YATARKEN, BİRDENBİRE TESS VE JİM TARAFINDAN UYANDIRILDI...
PROFESÖR UYAN!..
NE..KİM.. NE VAR... NE OLUR?!
JERRY'E BİR ŞEY OLMUŞ.. GALİBA ÖLMÜŞ?
UYKU SERSEMLİĞİ İLE YATAĞINDA KALKAN PROFESÖR, DİĞERLERİ İLE BİRLİKTE JERRY'NİN ÇADIRINA KOŞAR.... VE TİTREYEN ELLERİYLE JERRY'İ MUAYENE EDER. JERRY ÖLMÜŞTÜ...
NE BENİ NE DE JORJ'U NÖBET İÇİN UYANDIRMADI.. BU SABAH BİZ UYANINCA ONU ÖLÜ BULDUK!..
EVET... EVET... BELKİ BİR KALP KRİZİ... KALP KRİZ OLACAK HERHALDE... SAKİN UYURKEN, ÖLMÜŞ İŞTE!..
CENAZE TÖRENİ BASİT OLDU...ÜÇ ADAM CESEDİ UZAK BİR YERE TAŞIDILAR VE BİR MEZAR KAZIP GÖMDÜLER...O SIRADA PROFESÖRÜN AKLINDAN ŞUNLAR GEÇİYORDU...
BEN GİZLİCE ONUN ÖLMESİNİ ARZULAMIŞTIM... VE İŞTE ÖLDÜ... BU MÜMKÜN MÜ? EFSANE ACABA GERÇEK Mİ?.. KANLI MEYVE EFSANESİ... JERRY MEYFELERİ MAĞARANIN YANINDA BULDU... O MAĞARADA BİR HAZİNE SAKLI OLMASI LAZIM BU HALDE. MEYVENİN VERDİĞİ RUH KUVVETİ ACABA BANA DA MI GEÇTİ?.. BUNU DENEMELİYİM?!.
ÜÇ ADAM CENAZE TÖRENİNDEN SONRA, KAMPA, TESS'İN YANINA DÖNDÜLER. PROFESÖR ŞİMDİ HEM HAZİNEYİ HEM DE MEYVENİN VERDİĞİ KUVVETİ DÜŞÜNÜYORDU... HAYALLERİNE BİR AN EVVEL KAVUŞMAĞA CAN ATIYORDU...
HEPİNİZİN NE HİSSETTİĞİNİZİ BİLİYORUM. AMA, GERÇE İLİM ADAMLARI GİBİ HER ZORLUĞA GÖĞÜS GERMELİYİZ!..
BU SÖZLERİ DİĞERLERİNİ KANDIRMADIĞINI BİLİYORDU AMA, ONLARI JERRY'NİN TARİF ETTİĞİ İZ ÜZERİNDE BİR GEZİYE ÇIKARMAK İÇİN BAŞKA ÇARESİ YOKTU... NİHAYET...
BİR MAĞARA!..
JORJ!.. BİZ BURDA KALALIM... SEN ŞU MAĞARAYI İYİCE BİR KEŞFET..
PEKİ PROFESÖR!
JORJ MAĞARAYA GİRDİ... JİM İLE TESS ARALARINDA KONUŞURKEN, PROFESÖR KİMSEYE GÖSTERMEDEN BİR KANLI MEYVE DAHA YEDİ.
EVET JORJ!.. ŞİMDİ SENİN ÖLMENİ İSTİYORUM...ÖYLE BİR ÖLÜM OLMALI Kİ BU, BİR RASLANTI VEYA KAZA OLMALI!..

AZ SONRA, MAĞARIN DERİNLİKLERİNDEN BİR KORKUNÇ FERYAD İŞİTİLDİ... DIŞARDAKİLER KORKUDAN SANKİ DONMUŞLARDI
JORJ'UN SESİ!
PROFESÖR'ÜN KALBİ KIVANÇLA DOLMUŞTU... NİHAYET KANLI MEYVENİN GİZLİ KUDRETİNİ ELE GEÇİRMİŞTİ... UZAKTAN BAŞKALARINA İSTEDİĞİNİ YAPTIRABİLMENİN VERDİĞİ KUDRET... ÖĞRENCİLERLE BERABER MAĞARAYA DALDI...
ŞU DUVAR RESİMLERİ ÇOK İLGİNÇ.
RESİMLERİN SIRASI DEĞİL... JORJ'U ARA---
EEE-EEE-EEK!
KIZIN ÇIĞLIĞI MAĞARANIN DUVARLARINDA BİR KAÇ DEFA YANSIDI... PROFESÖRLE JİM, KIZIN GÖSTERDİĞİ YÖNE BAKTIKLARI ZAMAN, SUDAN ÇIKAN KASILMIŞ---
BİR EL...
ÇIKARIN ŞUNU ORADAN!..
BİRDEN JİM SUYA DALDI... VE ELİ TUTARAK ÇIKARDI... DİRSEKTEN KOPMUŞ BİR ELDEN İBARETTİ...
AMAN YARABBİM... PARÇALANMIŞ!..
KORKUYA KAPILAN JİM, ELİ TEKRAR SUYA ATARKEN, ELİN ETRAFINDAKİ KOLYEYİ FARKETMEMİŞTİ... FAKAT PROFESÖR BUNU GÖRMÜŞTÜ...
HAZİNE!.. HAZİNEYİ BULDUM...
BU MAĞARANIN KURBANLAR ODASI OLDUĞUNU BİLİYORDUM... NİHAYET BULDUM!
PROFESÖR DUR. BURADAN KAÇALIM... BİRİSİ.. ŞURADA BİRŞEY JORJ'U PARÇALADI.. BAKIN O ŞEY YİNE ORADA.. KAÇALIM!..

HAZİNEYİ BULUNCA HA!.. HAYIR... ŞU MAĞARADAKİ HAZİNEYİ ALMADAN EWEL OLAMAZ BU!.. BEN ZENGİN OLMADAN BURADAN KAÇMAK HA!..
PROFESÖR.. SAÇMALIYORSUNUZ... BURADAN HEMEN KAÇMAK GEREK!..
KORKUYORUM PROFESÖR!..
BU MAĞARADA OLAĞANÜSTÜ BİR ŞEY YOK, BENDEN BAŞKA TABİİ... DEDİĞİMİ YAPMAZSANIZ ÖLDÜRÜRÜM SİZLERİ.. JORJ'U ÖLDÜRMEM GEREKİYORDU.. KANLI MEYVENİN KUDRETİNİ ELE GEÇİRİP GEÇİRMEDİĞİMİ ANLAMAM İÇİN...
YETER ARTIK!. SİZİ BURADAN GÖTÜRECEGİZİZ!. YÜRÜYÜN..
BENİM ELİMDE HERŞEY... GİZLİ BİR KUDRET BU... VE ONUNLA SENİ ÖLDÜREBİLİRİM... JORJ GİBİ SENİ DE YOK EDERİM.. GÖLÜ BOŞALTIP HAZİNEYİ ALACAĞIM!..
JİM, DELİRDİ O!.. GERÇEKTEN DELİ!!
DELİRMEDİM... BÜTÜN HAYATIMDA BU GÜNÜ BEKLEDİM...
AAAAAAAH!
KAÇ TESS! KAÇ
İKİ GENÇ MAĞARADAN KAÇARLARKEN, PROFESÖR SUYUN İÇİNDE DENGESİNİ BULMAĞA ÇALIŞIYORDU...

ÖLDÜRECEĞİM SİZLERİ... KAÇAMAZSINIZ BENDEN, KAÇAMAZSINIZ!.. HAZİNEYİ DE ALAMAZSINIZ.
TİTREYEN ELLERİYLE PROFESÖR GÖL SULARINI ARAŞTIRIR...
İŞTE... ŞU TAŞA BAK.. NE... SADECE RENKLİ CAM BU!..
TEKRAR TEKRAR ELİNİ SUYA DALDIRIYOR VE HER DEFASINDA ADİ CAMLAR, TENEKE PARÇALARI ÇIKARIYORDU...
BUNLAR SIFIR!.. HİÇ BİR KIYMETİ YOK!!..
KIZGINLIĞINDAN ELİNE GEÇENİ SAĞA SOLA ATIYORDU...
BUNLAR YALANCI TAŞLAR.. ÇÖP BUNLAR!.
GERÇEK OLAMAZ BU... HAZİNE OLMALI BURADA!
GERÇEKTEN DE...
PROFESÖR BÜYÜK BİR DEHŞETLE GERİ GERİ GİDERKEN, MAĞARA SARSILIR VE SULARIN ARASINDAN MAĞARA CANAVARI YAVAŞ YAVAŞ YÜKSELİR...
SEN HA! JORJ'U ÖLDÜREN SENDİN... SANA BEN EMİR VERDİM.. BÖYLE BU.. SEN BENİM KUDRETİMİN SİLÂHISIN!..

PROFESÖR MANYA GÜLÜŞÜYLE ELİNE CEBİNE ATAR VE BİR KANLI MEYVE DAHA ÇIKARIR...
BUNU GÖRÜYOR MUSUN? BUNU YİYECEĞİM VE SANA EMREDECEĞİM... HA HA HA!.
MAĞARANIN AĞZINDA JİM İLE TESS DİNLENMEK İÇİN KAYALARA YASLANIRLAR...
BEKLEYELİM!.. KENDİ GELEBİLİR BELKİ?!.
BİZİ ÇOK KORKUTTU... BURAYA GELDİĞİME PİŞMANIM... MİDEM BULANIYOR KORKUDAN.
GENÇ JEOLOG ELİNİ CEBİNE SOKAR VE TESS'E BAZI KIRMIZI UFAK MEYVELER VERİR...
AL TESS!.. BUNLARI BANA JERRY VERMİŞTİ... BELKİ MİDENE İYİ GELİR... BELKİ ENERJİ DE VERİR SANA!?.
EVVELÂ JERRY... SONRA JORJ... ŞİMDİ DE PROFESÖR BİZİ ÖLDÜRMEK İSTİYOR.. NİYE ONU BEKLEYECEĞİZ... HEMEN KAÇALIM.
BİR TARAFTAN GÖZYAŞLARINI KURULARKEN DİĞER TARAFTAN TESS MEYVELERİ YEMEĞE BAŞLAR...
TESS SEVGİLİM.. PROFESÖRE BİR ŞANS VERMEMİZ GEREK..
BİZİ O KADAK KORKUTTU Kİ... BİZ ÖLECEĞİMİZE O ÖLSÜN!..
İŞTE TAM O SIRADA PROFESÖRÜN KORKUNÇ ÇIĞLIĞINI İŞİTTİLER... SANKİ DAMARLARINDAKİ KANI DONDURMUŞTU BU SES...
AAA-AGG-GHHHH
SON.
NE YAPALIM A DOSTLAR!.. BİZİM PROFESÖR SADECE DALGIN DEĞİLDİ... AKLINI DA KAYBETMİŞTİ... AMA ÖTEDEN BERİ, O DA BU MAĞARANIN SAKİNLERİ ARASINDA OLMAK İSTER DURURDU... ŞİMDİ TAM GÖMÜLDÜ MAĞARANIN SULARINA.. İSTEDİĞİ OLDU MU DERSİNİZ ?.. YOKSA... AZ TAMAH ÇOK ZİYAN GETİRİR DERLER...

GÜZEL VAMPİR

CARMİLLA

Yazan: SHERİDAN LE FANU

Gülümseyerek döndü, bir şey söylemedi. Sadece gülümsemeye devam etti.

"Cevap vermeyeceksin, aslında sana sormamalıydım bunu."

"Yok canım sorabilirsin, sadece bunu değil her şeyi. Biliyorsun seni nasıl seviyorum, tabii güveniyorum da. Yalnız sana hikâyemi şimdilik anlatamam. Ama herşeyi öğreneceğin gün çok yakın. Belki beni bencil buluyorsundur. Aşk bencil bir duygudur, büyüdükçe bencilliği de artar. Ne derece kıskanç olduğunu bilemezsin. Beni ölüme beraber gidecek kadar çok sevmeli ve benimle ölüme kadar gelmelisin, ya da nefret etmelisin ölüme ve daha ötesine gidecek kadar.

"Carmilla yine şu korkunç saçmalıklarına başladın" dedim hırsla.

"Susuyorum işte, ben çılgının biriyim, kesiyorum bu saçmalıkları. Hatırın için çok akıllı uslu bir kız olacağım. Söyle bakalım sen hiç baloya gittin mi?"yok, nasıl şeydir? neye benzer? Kimbilir ne hoş seydir."

"Bilmem, unuttum, senelerce önceydi gittiğimde" güldüm. "İlk balonu hatırlayamayacak kadar yaşlısın, demek."

"Gayret edersem olan biten herşeyi hatırlayabiliyorum. Herşey bulanık, dalgalı, fakat saydam bir ortamda geçmiş gibi. Renkleri soluk, ışığı az bir resim gibi. Yatağımda yatıyordum öldürülmüştüm sanki. Şuradan-kalbini gösterdi-yaralanmıştım.

"Evet, çok acaip, çok vahşi bir aşk yüzünden hayatımı kaybediyordum. Aşka insanın adanması gerek. Adanmak ise kansız olmaz. Haydi artık uyuyalım. Üstüme müthiş bir halsizlik çöktü. Sen gidince nasıl kalkıp da kapımı kilitleyeceğim bilemem?"

Yatağa uzanmış, ellerini saçlarının içine geçirmiş, beni alevli bakışlarla süzüyordu, bu bakışlarla ne söylemek istiyordu anlayamıyordum.

Ona iyi geceler dileyerek, kapıdan yavaşça dışarı kaydım. Bir rahatsızlık hissediyordum nedenini anlayamadım. Onun dua ettiğinden de şüpheleniyordum Hiç bir zaman onu dua eder bir pozisyonda görmemiştim. Sabahları da aşağıya geç indiği için, bizim sabah dualarımıza katılamazdı. Geceleri de duadan önce çıkardı yukarı. Acaba vaftiz edilmiş miydi. Belki de Hıristiyan bile değildi. Ağzından bir kere bile dinle ilgili bir söz çıkmamıştı. Dünyayı tanımış olsaydım o sıralar, bu durum beni hiç şaşırtmazdı. Ama öylesine cahil ve saftım ki....

Sinirli insanların kuşkuları bir hastalık gibi çevresindekilere bulaşır, ve zamanla onları taklit etmeğe başlarsınız. Ben de Carmilla'nın kapıyı arkadan kilitleme adetine uydum zamanla. Bazı acaip gece ziyaretçilerinden ve gizlice girecek katillerden korkar olmuştum. Ayrıca tıpkı onun gibi yatmadan, odamın her tarafını iyice arıyor, içerde kimse olmadığından emin olmadan uyuyamıyordum. Bu işleri bitirince yatağıma girdim. Ta çocukluğumdanberi odamda ışık yakarak uyurdum. Bu huyumu da bırakmamıştım.

Böylece huzur içinde uykuya daldım. Fakat uyku geldi, duvarların içinden geçerek ve karanlık odalardan süzülerek. Uykunun kişileri, yüzlerinde acaip tebessümlerle kapı deliklerinden geçerek içeri girdiler. Bu gece gördüğüm rüya bir garip sıkıntının başlangıcıydı.

Kâbus diyemeyeceğim. Çünkü tamamiyle bilincimi kaybetmemiştim. Odamda ve yatağımda yattığımın farkındaydım. Odayı da görüyor gibiydim. Birden her yer kararır gibi oldu. Yatağımın ucunda kıvrılan bir şey görür gibi oldum. Ne olduğunu seçemiyordum. Sonra kapkara dev bir kedi olduğunu anladım. 1,1,5 metre uzunluktaydı, ortadaki halıya gidip uzandı, bir aşağı bir yukarı harekete başladı. Kafese kapatılmış bir vahşi hayvan gibi, çok korkmuştum. Yürüyüşü gittikçe hızlandı. Odada gittekçe karanlıklaştı. Daha sonra

RESİMLİ ROMANLARI YARATAN TOM NEWMAN İLE YENİ EVLENDİĞİ KARISI, NİAGARA ŞELÂLELERİNİN EPEY UZAĞINDA BULUNAN VE AY YÜZEYİNE BENZEYEN MOHAVE ÇÖLÜNDE BALAYINA ÇIKMIŞLARDI... İNSANLARIN BARINDIĞI SON UYGARLIK EMARESİ OLAN BİR İKİ EVİ ARKADA BIRAKTIKLARINDAN BERİ SAATLAR GEÇMİŞTİ... O BÖLGEDE YÜZYILLARDIR OTURAN KIZILDERİLİ KABİLELERİN DEDİKLERİNE GÖRE, İNSAN BU ÇÖLDEN ÇOK ACELE OLARAK GEÇMELİ VE DEĞİŞEN KAYALARI RAHATSIZ ETMEMEYE DİKKAT ETMELİYDİ...
DEĞİŞEN KAYALAR
ÇOK GÜZEL İKİ HAFTA GEÇİRDİK SEVGİLİM... KIZIL DERİLİLER NE DERLERSE DESİNLER BEN BURAYI GÜZEL BULUYORUM!?..
İYİKİ ONLARI DİNLEMEDİK. AKLIMA GELMİŞKEN ŞU ZİHİNİMDEKİ ŞEKİLLERİ KAĞIDA ÇİZEYİM BARİ...
NE DEMİŞTİ ŞU YERLİ SANA... ÇÖLDE RESİM YAPARKEN DİKKATLI OLUN...
HATIRLAMIYORUM.. SAÇMA BİR ŞEYDİ ZATEN. ŞU RESMİ ÇİZEYİM DE SANA DA VAKTİM KALSIN!..
BURADA SON GECEMİZ AMA... BENİMLE MEŞGUL OLAMAZ MISIN?
KARICIĞIM... İZİN ALMAK İÇİN DÖNÜŞÜMDE ONLARA YENİ RESİMLER GETİRMEĞİ VAADETTİM... GERÇEKTEN KORKUNÇ BİR CANAVARA İHTİYAÇ VAR..
BİR SAAT SONRA, GERÇEKTEN KORKUNÇ BİR CANAVARIN İLK HATLARI BELİRMEĞE BAŞLAMIŞTI...
ŞİMDİYE KADAR YAPTIĞIM EN İYİ RESİM BU!.
PEKİ ARKA PLÂNI NE OLACAK?
BÜYÜK BİR KAYA KOYSAM NASIL OLUR?
DAHA KORKUNÇ OLDU ŞİMDİ SEVGİLİM!..

TOM! BU KAYALIK DE-MİN ORADA YOKTU!!?
GERÇEKTEN OLAMAZ BU... KÂĞIDA ÇİZDİĞİM KAYALIĞIN AYNISI!?.

GERİYE DÖNÜNCE GÖZLERİ KORKU İLE BÜYÜR...
İŞTE!.. YARATTIĞIM CANAVAR!

İM-
DAT!
CANAVARIN DÜŞMESİ KORKUİLE KAÇAN GENÇ ÇİFTE BİR İKİ SANİYE KAZANDIRMIŞTI...
TOM, SEN BU RESMİ YARATTIĞINA GÖRE SİLEBİLİRSİN DE!..
İMKÂNSIZ!. MÜREKKEP KULLANDIM ONU YAPAR-KEN!!.
KAYALIK YEGANE ŞANSIMIZ BELKİ ?!.
ÇOK SARP, ÇIKAMA-YIZ!
BİRŞEYLER YAPMAMIZ GEREK.

BELKİ DURDURURUZ ONU !?
TOM, TİTREYEN ELLERLE ÜZERLERİNE GELMEKTE OLAN CANAVARI DURDURMAĞA ÇABALAR...
ÇABUK TOM !
ŞİMDİ DE MÜREKKEP BİTTİ !..
ÖLDÜRECEK BU BİZİ !..
KORKU VE TELÂŞ İÇİNDE, TOM, MÜREKKEBİ BİTEN KALEMLE KÂĞIDI YIRTAR...

TOM, BATIR KALEMİ KÂĞIDA!
ELİ KOPMUŞ OLMASINA RAĞMEN CANAVAR HALA SALDIRIYORDU.
ÇARE KALMADI ARTIK!
ŞU KÂĞIDI VER BANA!
EZEYİM ONU!
ALLAHIM!.. KÂĞIT GİBİ BURUŞTU!..

AMA KUDURDU ARTIK!!.
VE BİRİ BURA-YA SIKIŞTIRDI!
AMA BAK KAYALIK DA DEĞİŞ-Tİ--EĞİLDİ... ÜZERİNE ÇIKI-LABİLİR ŞİMDİ...
KURTULDUK!... BURAYA ÇI-KAMAZ.
AMA BİZ DE İNEME-YİZ... O ORADA KALDIKÇA!
ACELE DAVRANIR-SAM BELKİ DE CANA-VARI DURDU-RURUM. SEN BURADA KAL. ONUN DİKKATİNİ ÜSTÜNE ÇEK!

MOTOSİKLETİ
BİR ÇALIŞTIRA
BİLİRSEM ...
ŞU KÂĞIT PARÇASI
FİTİL YERİNE GEÇER
ÇAKMAĞIM İŞLEMEZ-
SE HAPI YUTA-
RIZ!

MOTOSİKLET KOKTEYLİ İŞE YARADI SEVGİLİM.. SENİ ORADAN İNDİREYİM!..
KAYALIĞA DOĞRU YÜRÜYEN TOM, RESİM YAPTIĞI KÂĞIDI BULUR YERDE...
HERŞEY ŞU LÂNET KÂĞIT PARÇASI İLE BAŞLADI!..
ŞU UĞURSUZLUĞU YOK EDEYİM ARTIK!
FAKAT.. KÂĞIDI YAKMAKLA CANAVARI YOK ETTİK.. ÖYLEYSE... EYVAH!
EEEEEEEEE
YERLİLERİN NASİHATİNİ DİNLEMEYENLER İŞTE BÖYLE OLUR. EĞER TOM, ÇOK KISA ZAMANDA BİR ÇARE BULMAZSA, ZAVALLI JÜLİ KÜL OLACAK.. YAZIK DEĞİL Mİ?!

MİRASÇI

Yazan: ELİZABETH BOWEN

Herşey, Arthur'a Avusturalyadan bir mektup gelmesi ile başladı diyebilirim... Posta kutusuna bir göz attım... "Allah, Allah.. Bizim Avusturalyada tanıdığımız olduğunu sanmıyordum" dedim. Mektubu elinde evirip çeviren Arthur "Ben de sanmazdım" dedi.

"Peki aç şunu bakalım" dedim. Isırmaz ya!..."

Bunlar neşeli günlerdi, dostlarım... Ev, doğuya bakıyordu. Yanımızda körfez... Sabahları erken kalkıp pencereleri ardına kadar açıyordum... Çünkü ev yeni boyanmıştı ve boya kokuyordu. İşçiler çıkınca hemen yerleşmiştik.. Eski bir evdi bu ama, bize yeni gibi geliyordu sanki. Bazen Arthur' la, gülerdik karşı karşıya... Otuzbeş senelik evli ol da, hayata yeni başlıyan gençler gibi ev satın al, yerleş... Londradaki evimizden ayrılmak problemdi... Komşular, bizi kınamışlar, bize deli gözü ile bakmışlardır sanki... "Orada ne yapacaksınız" diye sormuşlardı, dostlarımız... Sanki Arthur'un yelken kullanmağa ve deniz kenarında bahçede uğraşmağa olan korkunç merakını bilmiyorlardı... "İyi amma, yine de, nasıl vakit geçireceksiniz? dedilerdi."

Benim bildiğim birşey varsa, kendisini tanıdığımdanberi Arthur, Batı sahiline bayılırdı İngilterenin. Balayımızı orada geçirmiştik. Bazı hafta sonları da giderdik. Nihayet gün geldi, Arthur Londradaki işini oldukça yüklü bir paraya devretti. Biz de bu parayı alıp Batı sahiline göçtük. Çocuğumuz olmadığı için, kuşlar gibi serbesttik. Dileğimizi yaptık...

Her zaman hatırlarım ve hatırlayacağım: O sıralarda Arthur kadar mutlu bir insan hiç görmemişimdir.

Eve girmemizden üç hafta ancak geçmişti ki mahut mektup çıkageldi... Temmuzdu aylardan.... Bazen öğleden sonraları biraz bulutlanmasına rağmen, günler sıcak ve rutubetli geçiyordu... Vakit geçiyordu işte. Nasıl? diye sorarsanız cevap veremem belki... Geçiyordu ya, bu kadarı kâfi değil mi?

Gece olmadan yatıyorduk... Ve dışarda sadece denizin sesi, ve arkamızda ormanın hışırtısı vardı. Köyden kimse buralara gelmezdi zaten. Kimse bizi aramayacaktı... Yahut da biz öyle sanıyormuşuz!

Aynı postadan bana da Mary'den bir mektup çıktı... Avusturalyadan gelen mektubu unutmuş, Mary'nin mektubunda sonu gelmiyen dedikoduları okuyordum ki, birdenbire Arthur'un kendi kendine konuştuğunu duydum... Sonra bana anlattı:

Bize mektup yazan adamın ifadesine göre, evi satın almağa hakkımız yokmuş efendim.. Amcası, merhum P. St. J. Hobart'ın vasiyetine nazaran ev kendisine aitmiş. Biz bundan doğrusu birşey anlamadık.. Çünkü Arthur, evi satın almadan işi sağlama bağlamıştı, ihtiyar Mr. Hobart evin sahibi idi ama, öldüğü zaman mirasçı bırakmamıştı ki... Adamın avukatları bunu bize açıkça ispatlamışlardı. Evet bir aralık bir vasiyetname yapmıştı Mr. Hobart sonra da birgün gelip, vasiyetnameyi mirasçıların gözü önünde yırtmış, parça parça edip parçaları da rüzgâra savurmuştu. Mirasçılar da yeni vasiyet yapıp yapmayacağını sormuşlar o zaman.. O da sadece çekip gitmiş, cevap filân vermeden... Bir müddet sonra ölmüş gitmiş. Adamın

hesapları karıştırılınca borçdan başka birşey çıkmamış ortaya.... Avukatlar da borçları ödemek için evi satmaktan başka çare görememişler... Alacaklılar köydeki esnafmış çoğunlukla (Köylülerin de böyle uzun zaman kredi açmaları da tuhaf doğrusu... Herhalde bu işde Mr. Hobart eski ve saygı değer aile isminden faydalanmış olacak.) İşler bitmiş ev de bize satılmıştı işte..

"İsmi ne bu mektubu yazanın?" dedim.

"P. St. J. Hobart diye imzalamış."

"Arthur... Avukatların hata yapmasına imkân yok değil mi?" dedim.

"Hayır" dedi Arthur... "Bu herifin hiçbir tutamağı yok."

"Yani, sadece deniyor galiba. Yahut sahtekârın biri" dedim.

Arthur mektubu bana vererek: "Kimse kim... Ama gerçek olan bir şey varsa evi iyi tanıyor... Avucunun içi gibi..."

Bu doğru idi... Garip bir mektuptu bu... Bazen hakaret lâfları da vardı? Örneğin "Hırsız sürüsü"nden bahsediyordu. Bazan da hislerimizi okşamağa kalkıyordu. Çocukluğunu bu evde geçirdiğini, ve hayatının tek arzusunun bu evde ölmek olduğunu yazıyordu. "Bu ev benim alın yazımdır, ihtirasım ve mirasımdır... Benimdir o? Ve kimse onu benden alamaz" diyordu...

"Ya gerçekten kararlı ise" dedim...

Arthur cevap vermedi.

"Amcası ona vasiyette bulunmadığını bildirmeliydi" dedim.

"Belki araları açıktı" dedi Arthur. "Bilinmez ki, bu eski ailelerde herşey olabilir."

"Arthur: Bu mektubu avukatlara göstermelisin" dedim...

"Ne işleri var zaten... adama, durumu açıklasınlar" diye ilâve ettim...

Arthur cevap verdi: "Tutamağı yok dedim ya" dedi... Ben ise: "bak sevgilim... bunu kendine dert etme. İşin bizi ilgilendiren tarafı yok" dedim. Çünkü Arthur'un bunu kendine dert edeceğini anlamıştım o zaman...

"Herife acıyacak halim yok" dedi, Arthur...

"Unut bu işi Arthur" diye bağırdım.

"Boşuna ümit beslemesin" dedi Arthur... Sonra evden çıktı. Bahçede biraz gezindi, sonra deniz kenarına indi... Canı sıkıldığı zaman hep yalnız kalmağı severdi.

Bir insanı hiçbir zaman tam olarak sevdiği için derinden derine bu mektuba pek canı sıkılmış olacak... Evi ilk gördüğü gündenberi, öyle sevmişti ki burasını...

Vadiyi geçince birden karşınıza çıkardı ev, deniz ile orman arasında... Ufak bir de iskelemiz vardı. İlk gördüğümüz zaman, "Bu ev bizim olacak" dememiş miydim kendi kendime?

Bunu Arthur'un yüzündeki ifadeden okumuştum belki de...

Gelelim mektuba... Arthur sözümü tuttu ve mektubu avukatlara gönderdi... Bir mektup da adama, yazdı kendisi. Keşki yapmasa idi. Arthur bana, bu mektubu adama, evin iyi ellerde olduğunu anlatmak için yazmış olduğunu söyledi idi. Amma Arthur, nedense kâğıt üzerinde duygu ve düşüncelerini parlaklıkla anlatamazdı ötedenberi. Adam elbette bunu yalvarma, yakarma sanmış olacak. Avusturalyadan gelen cevabı muhakkak Arthur benden saklardı, eğer gelen mektubu, görmese idim, kutuda... Mektup kızgın bir manyak elinden çıkmış gibi idi...

"Sakın üstümüze tüfek, tabanca ile gelmesin" dediydim Arthur'a.

Mektuba göre, pek yakında İngilterede olacaktı bu adam... İlk uçakla geleceğini yazıyordu. Biz tabii, yine avukatlara başvurduk. Bir işe yaramadıkları belli idi bunların da. Bizi teskine çalışıyorlardı amma, akılları başka yerde idi. Köy halkı da bir garipti hani.. Sanırım ki, hepsi de eski kaçakçıların soyundan idiler. Şimdiye kadar hır çıkarmamışlardı amma, malûm ya böyle ufak yerlerde yabançılar daima haksızdırlar... Farkına vardık ki, köy halkı Hobart'ların tarafını tutuyordu. Avusturalyadaki yeğeninin yakında geleceğini nasıl öğrenmişler, onu bilemem amma, pekâla biliyorlardı işte.

Tek başımıza kalmıştık... İş bu hale gelince, Arthur cenge hazırlanır bir tavır takındı: "Bu herif, tutumunu değiştirmedikçe, kendisini dinlemeğe bile niyetim yok. Buradan ne çıkarım, ne de satarım. İşte benim son sözüm."

Arthur, son sözünü söyledi mi, emin olun değiştirmez de...

"Ve ertesi sabah... Endişelerimiz sona erdi...

Arthur sabah gazetesini aldı, bir göz attı, masanın üstüne bıraktı. Ben de baktım gazeteye.. Arada sırada duyduğumuz şu feci uçak kazalarından biri yine olmuştu... Uçak Avusturalyadan geliyormuş. Uçakdaki herkes ölmüş... Arthur gazeteyi tekrar aldı eline ve ölenlerin listesine bir kerre daha baktı... Bunların arasında P. St.J. Hobart da vardı.

Arthur ile ben açıkca memnuniyetimizi göstermeğe birbirimizden utanıyorduk... Biraz sonra avukatlar telefon ettiler. Arthır: "Evet biliyorum" diye cevap verdi onlara.

İşte parkeler o gece çıtırdamağa başladı. Duvardaki çalar saat yer değiştirdi. Çekmecelerdeki elbiselerimiz ve evrakımız ortaya atıldı. Gece, gündüz devam etti bu... Ben duydum, Arthur da duydu O'nu. Amma yakalayamadık gitti. Girmediği oda kalmadı... Kimliğinden şüphelenmeğe imkân mı vardı?

"Belki kendisine yardımcı olsa idik, bunları yapmazdı" dedim Arthur'a... Dinlemedi bile... Birkaç gün, belki de evde bir yere saklanmış bir vasiyetname vardır da, bulurum belki diye aradım, durdum.

Sonunda "Yok vasiyet işte" diye avaz avaz merdiven başında bağırdım ki, duyan olsun diye...

Amma, P. St. J. Hobart'ın bizi rahat bırakmağa niyeti yoktu daha.

Kiliseye devam eden bir kadın olmadığım halde, papazı çağırmağa karar verdim. Papazlar bu işleri iyi bilir derlerdi de... Papazın karısı, muhterem pederin izinli olduğunu söyledi bize...

Rahat eder belki diye, işin başında kabil olduğu kadar uzun zaman dışarda kaldık, evde yalnız olsun diye... Şimdi havalar da bo-

zulmuştu artık... Güneş görünmez oldu... Ağaçlar sise boğuldular... Vakit geçsin diye Arthur'la denize çıkıyorduk bazan... Yanımıza sandviçler alıp bazan da ormana gezmeğe gidiyorduk. Bir ağacın altına oturup konuşmadan duruyorduk... Arthur elimi, avucunun içine alı - yor, oracıkta uyuyorduk beraber - ce.. Uykusuz geceleri telâfi etmek için... Ormanlarda, sadece böceklerin vızıltısı, ve bazan da bir kuş sesi... Sonra farkına vardım ki Arthur bu gezileri sevmiyordu... İn - san, kendi evinde oturmalı idi, değil mi? P. St. J. Hobart'ı ilk defa uzaktan gördüm... Bir gece ormandan dönerken, evin sahibi imiş gibi eşiğe oturmuştu. Uzun boylu, dazlak kafalı idi ve garip bir gülümsemesi vardı. Biz yaklaşınca, içeri girdi, kayboldu... Sonraları, oturduğumuz odanın penceresi önünden geçmeğe başladı, sık sık...

Bir gece de, denizden gelen sis ve rutubet evi sarmışken oturma odasının penceresine elini dayıya - rak ısrarla içeri bakmağa başladı. Dişleri ve göz akları görünüyordu. Yine gülüyordu...

Pancurları kapayalım" dedim, Arthur'a usulcacık... Bana böyle alaylı gülümsenmesine hiç gele - mem. Arthur da sevmez bunu...

Amma, orada tek başına.. İnsan ne de olsa acıyor da...

Size şunu açıklayayım ki, evi bırakıp gitmek bir saniye dahi Arthur'un aklından geçmedi doğrusu. Arthur bir adım bile geri gitmek niyetinde değildi.. Bu meydan okumayı olduğu gibi kabul ediyor ve "Görürüz bakalım" diyordu. Bir gece yarısı uyandım. Hobart'ı tepemde gördüm... Bağırdım. Arthur:"İstersen birkaç gün için Mary'e git, değişiklik olur" dedi...

"Ne? Seni yalnız mı bırakmak? Ben nerede olmam gerektiğini bilirim" diye tersledim... Vasiyetna - meden ümidini kesen Arthur bu kerre bizle yakından uğraşmağa başladı... Belki de anlaşmağa hazırdır sandım da Arthur'a bunu açtım."Hayır" dedi. "Bu tutumunu değiştirmedikçe olamaz."

Arthur'a, Hobart'ın o tatsız tebessümü dışında bizi rahatsız etmekten vazgeçtiğini söyledim. Ya oda köşelerinde sessiz sedasız oturuyor, ya da deniz kenarında saatlerce düşünüp duruyordu. Eve döndüğünü, ancak gece olunca anlıyorduk...

Bana sorarsanız, canlı olsa idi, evde bir bekâr olmasına itirazım olmayacaktı... Asıl mesele de bu idi zaten.... Arthur'u kızdıran da buydu işte... Kocam kalleşliği sevmezdi öetedenberi.." Ben açık işlerden hoşlanırım " diyordu.... İş hayatında namusu ile tanınmıştı. Zavallı Arthur: "Yegane istediğim, CANLI bir adam. Halbuki, Bu ise, tatsız bir iş" diyor ve sanki herhangi ters birşey yaparsa Hobart'ın durumundan haksız olarak ya - rarlanmış olacağını düşünüyordu.

"Hobart'ı ayıplayamazsın.. Kusur o uçak kazasında" dedim. Am - ma, Arthur için mesele idi bu. Bu sorunu çözemedikçe rahat edeme - yecekti işte..."Ölsem de bu işi hale, yola sokacağım" diyordu. İşte o günlerden sonra bu sefer Arthur, Hobart'ı kovalamağa başladı. Şimdi Arthur camlardan içeriyi gözetliyor ve Hobart'ı arıyordu. Kapı eşiğinde saatlerce durup Hobart ormandan ne vakit, nasıl gelecek diye bekliyordu. Çayını içerken birden fincanı masanın üzerine fırla - tarak odadan fırlıyordu.. Amma hep boşuna...

"Aldırma" diyordum. "Kaypak, herifin biri bu..."

Bu gerçekti ve Hobart'ın Arthur'la gözgöze gelecek cesareti yoktu... Arthur evde yokken, o evin her tarafında , her yerinde idi. O mahut gülümsemesi ile gezer dururdu... Bizi kaçırmak mı isterdi, bilemem... Belki de intikam alıyordu... Belki de eğleniyordu bizimle.

O günleri hatırladıkça, garip birşey aklıma geliyor:Ne benim, ne de Arthur'un ağzından bir kerre olsun" Hayalet" sözü çıkmadı... O korkunç gün dahi.

Bütün gün kara bulutlar toplanmıştı havada...Rutubet çekilmez hal almıştı... Evin içerisi o kadar karanlıktı ki uzun zaman mutfakta yemek hazırlamakla vakit geçti. Çünkü hiçbirşey görünmüyordu doğru dürüst... Nihayet yemeğe otur - duk. Kocamın omuzlarının ardından Hobart'ı görüyordum, arada sırada, kaç saat geçti bilemeyeceğim.. Oturma odasındaki divana uzanmış, dalmışım. Patlıyan fırtına ile uyandım. P. St. J. Hobart divanın ayak ucuna oturmuş ve bana doğru eğilmişti. Çıplak kafası burnumun dibinde idi. Bu kadar yakından onu hiç görmemiştim. Daha yakınlaştı. Gözlerinin akını seçiyordum artık. Kötü şeyi iyi tanırım. Avazım çıktığı kadar bağırdım. Fakat şimşeklerin gürültüsü korkunçtu. Birden yıldırımın aydınlattığı eşikte kocamı gördüm.. Ne kadar zamandanberi orada duruyordu, bilemem. Dışarda yağmur herşeyi yutuyordu..

Hobart, hiç duymadığımız ıslak bir kahkaha attı, fakat divandan da kalktı. "Gitmene hacet yok" dedi Arthur.. "Senle bazı şeyleri görüşmek istiyorum" Kollarını açtı Arthur ve kapıyı tuttu. Nihayet Hobart'ı kıstırmıştı.

P. St. J. Hobart doğruca yürüdü ve Arthur'u yardı, geçti, çıktı gitti kapıdan... Arthur onu yakalamak için inanılmaz bir jest yaptı, kendi göğsünü kucakladı.. Sonra döndü, bana birşey söylemeden Hobart'ın arkasından koştu. Pencereye fırladım... Yıldırım ışığı altında, Hobart, Arthur'un gelmesini bekliyordu... Yağmurun altında yüzyüze geldiler... Ne oldu, ne konuştular anlamadım.. Hobart uzaklaştı yine. Arthur arkasından seyirtti. Niha - yet bahçenin sonunda yakaladı onu. Yumruğunu kaldırdı.. Ve vurdu, vurdu havaya...

P. St. J. Hobart iskeleye doğru kaçtı. Bir şimşek suyun üzerine beyaz bir çizgi çekti ve o çizgiden yürüdü gitti Hobart... Arthur ise iskeleden aşağı düştü. Sadece kuduran fırtına ile soğuk akıntı kaldı ortada... Kocamın taş gibi içine düştüğü akıntı...

Ertesi günü Arthur'u getirdiler eve... Yüzünde büyük bir rahatlık vardı. İşini halletmiş gibi idi...

Nerede olursanız olun, yakını - nız ölünce, bir sürü dost çıkar ortaya... Birisi Mary'e telgraf çekmiş. Çıktı, geldi... Bir daha dönmemek üzere onunla ayrıldım oradan...

İşte ev şimdi de orada... İsteyen varsa alsın, satılıkdır.. Paraya ihtiyacım var... Amma ister boş, ister değil... Evin gerçek sahibi kim? Ne siz sorun, ne de ben söyliyeyim.

BİR İKİ VİRAJ DAHA VE DÜNYA ŞAMPİYONLUĞU CHICK PARKER' İN... FAKAT GERİDEN GELEN BİR YARIŞ ARABASI SIKIŞTIRMAĞA BAŞLADI. ÖLÜM YARIŞINDA..
ÖLÜM YARIŞI
VIRRRRRR!
OLAMAZ BU... YARIŞ BENİMDİR!.. BENİ GEÇEMEZ... GEÇEMEZ!
VRRROOOOOOMM!
CHICK PARKER
DÜNYA ŞAMPİYONLUĞUNUN SONDAN BİR EVVELKİ YARIŞI İDİ...
İŞTE YARIŞI BAŞTA GÖTÜRENLER... BU YIL YAPILAN BİR ÇOK YARIŞTA OLDUĞU GİBİ PETER ZOLO BAŞTA HEMEN ARKASINDAN ONU GÖLGESİ GİBİ KOVALAYAN CHICK PARKER!..
OTOMOBİLLER FİNALE YAKLAŞIRKEN...
ŞU SERSEM'İ GEÇMEM LÂZIM... YİNE ZOLO'NUN ARKASINDAN YARIŞI BİTİRİRSEM REZİL OLURUM.

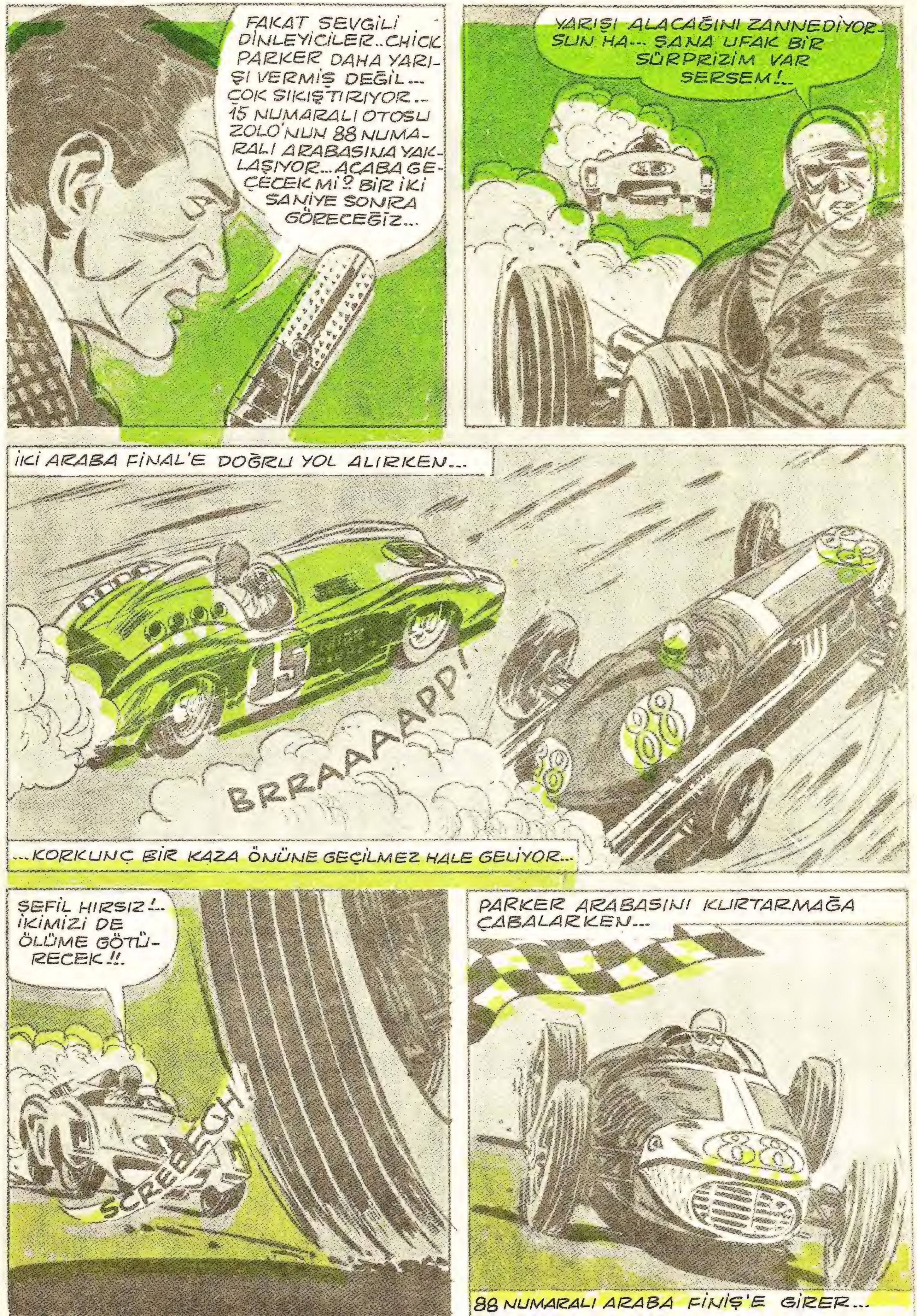
FAKAT SEVGİLİ DİNLEYİCİLER..CHICK PARKER DAHA YARIŞI VERMİŞ DEĞİL... ÇOK SIKIŞTIRIYOR... 15 NUMARALI OTOSU ZOLO'NUN 88 NUMARALI ARABASINA YAKLAŞIYOR... ACABA GEÇECEK Mİ? BİR İKİ SANİYE SONRA GÖRECEĞİZ...
YARIŞI ALACAĞINI ZANNEDİYORSUN HA--- SANA UFAK BİR SÜRPRİZİM VAR SERSEM!..
İKİ ARABA FİNAL'E DOĞRU YOL ALIRKEN...
BRRAAAAPP!
...KORKUNÇ BİR KAZA ÖNÜNE GEÇİLMEZ HALE GELİYOR...
ŞEFİL HIRSIZ!.. İKİMİZİ DE ÖLÜME GÖTÜRECEK!!.
SCREEECH!
PARKER ARABASINI KURTARMAĞA ÇABALARKEN...
88 NUMARALI ARABA FİNİŞ'E GİRER...

BİR KAÇ DAKİKA SONRA...
ŞUNA BAK!.. ENSEMDE NEFES ALAN AŞAĞLIK ADAM!! HEM DE HEP İKİNCİ GELİYOR... GEL BAKALIM, EZELLİ İKİNCİ!
ZOLO! YARIŞI ÇALDIN BENDEN!.. SON ANDA DİREKSİYONU KIRMASAYDIM İKİMİZ DE ÖLMÜŞTÜK.
VAY CANINA!... BU NE CÜRET?..
HEM DE SENİN GİBİ UFAKLIK BİR ADAM İÇİN... AL BAKALIM.
SENDE BİRAZ CESARET OLSAYDI BENİ GEÇERDİN SERSEM! BUGÜNDEN İTİBAREN ADIN KORKAK SENİN!!
KORKAK PARKER!.. HA, HA, HA... FENA İSİM DEĞİL BU!..
MEVSİMİN SON VE BÜYÜK YARIŞINDAN BİR KAÇ DAKİKA EWEL...
EVET, ZOLO! SENİN YÜZÜNDEN HERKES BANA KORKAK DİYOR... BİR KAÇ DAKİKA SONRA BU KORKAĞIN SANA NEYE MAL OLACAĞINI GÖRÜRSÜN!?

ZOLO !.. YARIN KAZANMAĞI DÜŞÜNDÜĞÜN DÜNYA ŞAMPİYONLUĞUNA ELVEDA ET!.. TOPLADIĞIN PUANLARLA ŞAMPİYON OLMAN İÇİN YARIŞI BİTİRMEN YETERLİ... AMA...
...SEN BENİM YERİMDE OLSAYDIN NELEY YAPMAZDIN DEĞİL Mİ ?.. ŞİMDİ KAZANMA SIRASI BENDE !!..
...SANA YARIN YARIŞTA GÖSTERİRİM BEN !..
ERTESİ GÜN 100.000 SEYİRCİ ÖNÜNDE ...
BANG!
...YARIŞ BAŞLADI ...
BUGÜN PETER ZOLO DÜNYA ŞAMPİYONU OLABİLİR... EN YAKIN RAKİBİ KORKAK DİYE ANILAN PARKER. ZOLO YARIŞI BİTİREMEZSE PARKER ANCAK O ZAMAN ŞAMPİYON OLABİLİR... BU İSE ÇOK ŞÜPHELİ !..
GÜLE GÜLE ZOLO... DÜNYAYA SON SELAMIN BU SENİN.. BİR İKİ DAKİKA SONRA PERDE KAPANACAK ZOLO... IŞIKLAR SÖNECEK.

BU YARIŞ MEVSİMİN SON YARIŞI OLDUĞU İÇİN ZOLO, ÇOK FARKLI KA-ZANMAK İSTİYOR... ŞAMPİYON BU GÜN ÇOK FORMUNDA...
BİRDEN ZOLO'NUN ARABASI...
...ÇILGIN TAKLALAR ATARAK MAHVOLUR...
SCREEEEEEEEEEEEEE
GÜLE GÜLE ENAYİ... ÜMİT EDE-RİM Kİ, SON ANLAR-DA KAYBETMENİN NE OLDUĞUNU ANLAMIŞ-SINDIR!..
BOOM
YARIŞMAK İSTİYORDUN DEĞİL Mİ?... İŞTE YARIŞ SANA!!.

PARKER ÖNE GEÇER. İKİNCİ TURA BAŞLARKEN...
O ORTADAN KALKINCA MEYDAN BANA KALDI... PARKER ŞAMPİYON OLACAK !..
DAYANALIM... İŞTE ZOLO'NUN KAZAYA UĞRADIĞI YER.
KAZANIN OLDUĞU YER..
...ALLAH ALLAH ENKAZI NE ÇABUK KALDIRMIŞLAR... İMKÂNSIZ BİR ŞEY BU.
YARIŞ İLERLEDİKÇE PARKER DAHA DA ÖNE GEÇER...
BİR İKİ VİRAJ DAHA... VE İŞ TAMAMDIR... HİÇBİR ARABA BENİ GEÇEMEZ ARTIK... FAKAT ZOLO'NUN ENKAZINI NASIL BU KADAR ÇABUK KALDIRDILAR...
ARKAMDA BİRİ VAR... YAKLAŞIYOR !!..
BU YAKLAŞAN... OLAMAZ BU... 88'İ ATEŞLER İÇİNDE GÖRDÜMDÜ... ZOLO ÖLDÜYDÜ !!.

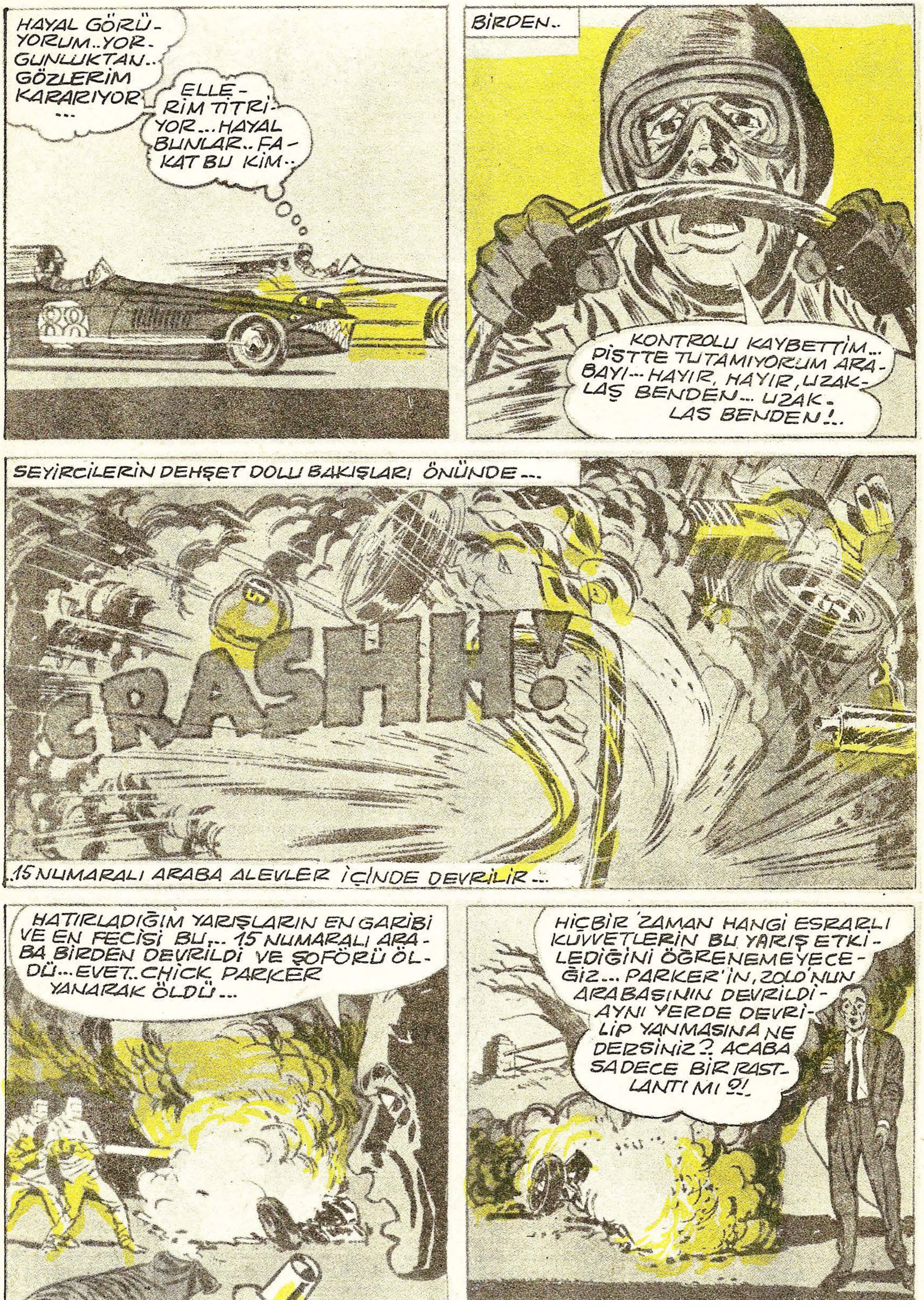
HAYAL GÖRÜYORUM..YORGUNLUKTAN.. GÖZLERİM KARARIYOR ...
ELLERİM TİTRİYOR... HAYAL BUNLAR.. FAKAT BU KİM..
BİRDEN..
KONTROLU KAYBETTİM... PİSTTE TUTAMIYORUM ARABAYI... HAYIR, HAYIR, UZAKLAŞ BENDEN... UZAKLAŞ BENDEN!..
SEYİRCİLERİN DEHŞET DOLU BAKIŞLARI ÖNÜNDE...
CRASHH!
15 NUMARALI ARABA ALEVLER İÇİNDE DEVRİLİR...
HATIRLADIĞIM YARIŞLARIN EN GARİBİ VE EN FECİSİ BU... 15 NUMARALI ARABA BİRDEN DEVRİLDİ VE ŞOFÖRÜ ÖLDÜ... EVET..CHICK PARKER YANARAK ÖLDÜ...
HİÇBİR ZAMAN HANGİ ESRARLI KUVVETLERİN BU YARIŞ ETKİLEDİĞİNİ ÖĞRENEMEYECEĞİZ... PARKER'İN, ZOLO'NUN ARABASININ DEVRİLDİ AYNI YERDE DEVRİLİP YANMASINA NE DERSİNİZ?. ACABA SADECE BİR RASTLANTI MI ?!.
SON.

GEÇEN SAYIDAN ÖZET
MİÇEL ADINDA BİR BİLGİN TOPRAKTAN SUNİ BESİN SAĞLAMAK VE GELECEKTE İNSANLIĞIN KARŞILAŞACAĞI AÇLIĞI ÖNLEMEĞE ÇALIŞMAKTADIR...AYNI YERDE BİR BAŞKA ARKADAŞI İSE OKONOGO YERALTI MEZARLARINDA İNCELEMELER YAPMAKTADIR...
TOPRAĞI, KİMYASAL USULLERLE YENEBİLİR HALE GETİRDİK!..
KİM TOPRAK YEMEK İSTER Kİ?
GELECEĞİN YİYECEK PROBLEMİ ÇÖZÜLDÜ... DÜNYA...
OKONOGO
AMAN ALLAHIM.. YARATIĞA BAK!..
CANLI!..
ÖLDÜRME SAKIN!..
GRRRRRR

ÇILGIN!. BU YARATIK BİZİMLE GEÇMİŞ ARASINDA İLK İLİŞKİ OLABİLİRDİ...
O CANLI BİR YARATIK DEĞİLDİ... SİKLOTRONLAR ONU HAREKETE GEÇİRMİŞ OLACAK!.. HIRLAMASI SADECE BİR REFLEKSDİ... GEÇMİŞ ÖLMÜŞTÜR!..
YANLIŞ DÜŞÜNÜYORSUN MİÇEL...
GEÇMİŞ YAŞIYOR...
GEÇMİŞ GERÇEKTEN ÖLMÜŞMÜDÜR, YOKSA BİR TÜRLÜ UYKUDA YAŞAMAKTAMIDIR?.. FAKAT, BİR GÜN BİR TESADÜFLE UYANIRSA BU UYKUSUNDAN ORTALIK ÇOK KARIŞACAĞA BENZER... NE DERSİNİZ?!..

KORKU

KORKU Salı günleri çıkar dehşet ve heyecan dergisi. Sahibi ve Sorumlu yönetmeni: Mehmet Kemal Benli. Yönetim : Ziya Sezer. Ressam : Hayri. Filimler : Reproteknik. Baskı:Duran Ofset. Cilt:Fazilet Mücellithanesi. Adres: Cağaloğlu Çemberlitaş Palas Kat: 1. Tel : 221676